Laurian CNOBLOCH

INCANTAŢIE

Priveam înainte cu îndârjire. Loveam cu ochii pereţii, din nou şi din nou. Era încăperea întunecată şi uşa. Uşa boltită, uşa visată de-atâtea ori. Am aruncat cu totul speranţele împingând-o. Dincolo… deja o altă lume.

Curtea interioară era imensă şi tăcută. Nefiresc de tăcută, căci razele soarelui o străbăteau stinghere, născând luciri stranii pe ziduri… Ei, da! Zidurile, cum mai sclipeau! Erau înalte, curtea era imensă, doar v-am spus. Se prăbuşeau, îmbrăţişându-te, peste mine care priveam mozaicul placat cu şerpuiri albe.

Străbătând curtea, neliniştit mă târam pe mozaicul străveziu, încercând să nu-l sparg cumva, atent la zgomote, la culori.

Şi cerul aruncat deasupra peisajului! Ce bine că aveam cerul!

Când am ajuns la poartă, arăta 16: 30 şi ticăia întruna. Am trimis ceasul în ea, dar l-am auzit rostogolindu-se dincolo era o stradă. Aceleaşi culori, aceeaşi tăcere.

Mozaicul părea că se deplasează ba chiar părea că prinsese viaţă. Mai întâi irizaţii apărute sub paşi; se duceau val după val, se îngânau, se spărgeau de ziduri în şoapte albastre? roşii? verzi? în tânguiri încete, în gemete. Se întorceau la fel de colorate, însă cu totul noi, se împreunau în urmele ce le năşteau; şi se duceau, se întorceau… Într-un ecou nesfârşit m-au învăţat, strada asta o cunoşteam, oraşul era familiar, în stânga şi în dreapta – figuri comune. Munţii străbătuţi la optsprezece ani, fata de care m-am îndrăgostit la treisprezece, marea pe care am iubit-o un an mai târziu, muntele-gheţar l-am învins la douăzeci, tablourile făcute mult mai târziu, pe la douăzeci şi cinci de ani.

Ha, ha, ha! râdea spre mine peretele roz, în în! plângea ocrul ferestrelor, III, iuuu! zburdau prin mine, rozul trecea în cenuşiu şi plecam ochii în faţa rânjetului său. Sunetele au înnebunit, sunetele au înnebunit…

Le aflasem metehnele aiuritoare, trecător peste ceea ce puteau imagina. Dintre aceste îngrădiri reuşeam să privesc cerul.

I-am auzit de departe.

I-am simţit pe când zăpada se prelingea în canale.

Şi în sfârşit i-am văzut urlând, alergând, muşcând din măr, bătându-se: Scotty Gura, Henry, Alexandralea Frumoasă, Rala

Mişeleaţa Devampiră… Mingea Noastrălea Ovală şi Porţilelelevechi ale caselor, am văzut-o chiar şi pe Suzylăţeaua lingându-şi ţâţele înroşite.

Eram din nou copil.

Rala Mişeleaţa, care ne sugea din vene în pauze, cu care am fost în amor nebun, s-a repezit prima şi m-a sărutat. Apoi ceilalţi au venit, mi-au tras şuturi în fund, m-au drăcuit.

— Ce mare te-ai făcut! şi – Da' s-a nălţat! şi… şi mi-au mângâiat-o fetele cu durere şi mi-au aprins-o, orgasm pe sub umbletul lucrărilor lăsate la voia întâmplării atunci iar acum, deodată, plângeam de-atâta reîntâlnire câtă aveam în noi.

Deasupra tuturor, admirativ, sculptat măiestru, întors din morţi, cerul prea limpede.

Ne-am învârtit, am scos sunete, ne-am ascuns în imposibile unghere şi când porţile au ticăit de 19: 00, iar Suzylăţeaua a zbughit-o prin subgardul familiei Clyde, mi-am amintit că era ora mesei şi ea se ducea să lingă strachina de vorkidium primită încă de la naştere… Porţile au continuat să ticăie, 19: 01, 19: 02 şi strada se înfierbântase, se mai întunecase de-atâta lumină şi am simţit întreaga putere a mozaicului din stânga, dreapta şi de jos.

O explozie de linişte. Şi razele soarelui, câte mai rămăseseră, au putut să urle între stânga, dreapta şi jos, stropind cu imagini. Imagini pline de viaţă apăreau la ferestre. Portrete într-o galerie adusă din uitare. Ochii amândoi se fixau în perete, adânci. Apoi întreaga faţă, haotic, suprapunând sentimente şi trăiri.

Sunetele, bietele, se materializau în jur. Sunete slabe lângă cele tari, sunete disparate învârtejindu-se în rotiri lente, în rotiri lente… Treceau în fugă virgule nu sunt puncte semnele au dispărut gândurile au murit Doar noi între ele anticele nemuritoarele sclipitoarelene în telesele sculpturi în cuvinte

Soţii Johnson strigând pe Henry. El era înspăimântat şi ei crescuseră, se apropiaseră atât de violent încât l-au sorbit repede, ducându-l în casă. Tocmai mă aplecam spre Mary când le aud chemarea. Ea, uitându-se împrejur, stă nemişcată. Deci, vocea părinţilor bubuia în ecouri multiple, luând-o centimetru cu centimetru. Scotty Gura scoate limba, dă din mâini. Domnul Choat cheamă pe doamna Choat, se întind şi, de la un zid la altul, taie orice cale de retragere. Rânjind, îl prind în braţe, el se dă bătut, ne ferim să nu-l naştem a doua oară azi. Se întunecă şi ei dispar… unul câte unul mă

lasă singur.

Din stânga, din dreapta şi de jos curcubeul se revarsă năvalnic asupra casei. Întâi ochii, albaştri şi cenuşii, fixându-se, adânci. Gura strâmbă. Fălcile dure, mâini osoase, bronzate. Irizaţiile nu se mai nasc, ci mor.

Cele două figuri vor să mă ia cu ele. Râzând cât strada cresc necruţător, vin înspre mine.

„Trebuie să ne-nsoţeşti, prietene!” urla stânga.

„Hai, băiete!” urla dreapta.

Şi mă cuprind… sau mi se pare. Calm, piciorul se mişcă încotro… sau mi se pare.

Dar ce bine că pot privi cerul. Mă simt mai uşor decât culorile şi le las în jos, dinspre în sus le pot zări. Le las acolo, să moară roşu în oranj prin galben pentru verde din albastru la violet cu roşu. Se reped, umbre hidoase, de prea mult timp în aşteptare dar eu sunt departe, fugărind ploaia.

Ce întuneric! Trântesc uşa boltită în încăperea pe care am visat-o de-atâtea ori. Am în urmă speranţele când ies afară. M-am împiedicat de iarba amintindu-mi, m-am ridicat uitând norii, admirându-i, m-am minunat de albeaţa lor. Străbătând privirile vieţii m-am liniştit. M-am liniştit cu totul.

„N-o să mai scapi, prietene!” îmi urla creierul.

„Nu poţi scăpa, băiete!” îmi urla creierul.

Nu s-a trezit până dimineaţa, este ceea ce putem afirma. Mult mai târziu noua realitate l-a putut îngloba. o

(„Jurnalul SF”, nr. 18/ 1993)